

čajo. Težave niso tolike, da bi jih resnična volja ne mogla premagati.

Naj mi bo k sklepu dovoljeno predsedniku društva sv. Cecilije v Celovcu preč. gosp. korarju g. Šelander-ju in vsem, ki so omenjeni občni zbor osnovali ali kakorkoli pripomogli, da se je tako slovesno vršil, v imenu vseh gostov najprisrčnejšo zahvalo izreči. Bog vsem stotero poplati!

Jernej Voh.

Odkritje Slomškovega spomenika.

(Pridiga. Govoril kanonik Fr. Kosar) 24. jun. 1878.

Čast Boga na višavah in mir ljudem na zemlji. Luk. 2, 14.

II. Prvi napis je pisan v nemškem jeziku in sicer zato, ker se v tej cerkvi božja beseda v nemškem jeziku oznanja, in ker to, kar ta napis pové, v prvi vrsti stolno cerkev zadeva. Glasi se namreč: „Dem Gründer des Bischofsitzes zu Marburg“, po slovenski: „Ustanovitelju škofovskega sedeža v Mariboru“. Preselitve škofjskega sedeža iz Koroškega na Štajersko so verniki in duhovniki Lavantinske škofije, na Štajerskem živeči, že zdavnej želeli. Še bolj pa so želeli verni Slovenci, za Dravo in Muro živeči, pridruženi biti Lavantinske škofiji, naj bi imeli višjega pastirja, čigar pastirski glas na pridežnici in v spovednici bi zamogli umeti, in kteremu bi zamogli v svojem jeziku zaupljivo, kakor otroci očetu, svoje dušne reve in potrebe razodeti. Te želje so postale toliko silnejše, odkar so pokojni Slomšek, po svojih spisih že davnej vsem vernim Slovencem priljubljeni, škof postali. Vedno bolj pogosto so dohajale nujne prošnje, z tisoč in tisoč podpisi ne le do pokojnega škofa Slomškega, ampak tudi do pokojnega nadškofa Solnograškega Maksimilijana Tarnoczy-ja. Čigavo srce bi bile take prošnje bolj omečile, kakor očetovsko srce Slomškovo? Pa tudi pokojni nadškof Solnograški, kterim Bog še v nebesih za to povrni, so vedeli pobožne želje vernega slovenskega ljudstva ceniti, ter so si po vsej moči prizadevali, jim ustreči. Ali dopovedati se ne da, koliko skrbi in težav je bilo pokojnemu škofu celih 6 let, ko se je to delo snovalo, treba prenašati in koliko žrtvovati! Tudi Mariborski meščani so priznali silne težave preselovanja; kajti takratni mestni župan čestita v svojem zahvalnem listu dne 12. febr. 1858. pokojnemu knezu, da so „orjaško delo“ preselovanja srečno dovršili in potem pristavlja: „Imena Tarnoczy in Slomšek bota pri nas in naših potomcih neumrljiva“. Tudi pokojni knez sami so nam večkrat tisti čas rekli: „Ne bil bi verjel, da bo preselitev toliko težav imela; pa ker se je delo enkrat začelo, se mora tudi do konca dognati. Za nas je selitev le žrtva. Mi ne bomo nič dobrega doživeli, morebiti naši nasledniki; na nas čakajo le skrbi in trpljenje. In zares je tako bilo!“

In zdaj, ko so te skrbi že zdavnej preminole, in se je vse trpljenje, kakor zaupamo, pokojnemu knezu že zdavnej v večno veselje spremenilo, — zdaj ko že blizu 20 let duhovne dobrote, pa tudi časní dobiček preselitve uživamo, — zdaj, ko verniki od vseh strani zaupljivo tu sem k višjemu pastirju prihajajo, pri Njih iskat in prejemati pomoči in tolažbe, in ko vam višji pastir sami po vseh farah nebeški kruh božjih naukov drobijo in kakor oče vas učijo: — vprašam vas ljubi moji! ali nimamo uzroka, se denes tega velikega dela veseliti, Boga za to dobroto slaviti, pa tudi moža se hvaležno spominjati, ki je to „orjaško delo“, kakor se je takrat imenovalo, slavno dovršil? Vprašam vas nadalje: ali niso pokojni knez in škof Anton Martin, ki so to cerkev k dostojnosti „stolne cerkve“ povzdignili, tudi častnega spomenika v tej cerkvi zaslužili? Da; z ozirom na vse to smo dolžni denes s hvaležnim srcem isklicati; Čast bodi Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji! Čast bodi pa tudi spominu na ustanovitelja škofovskega sedeža v Mariboru, in mir njegovim košicam v grobu!

(Dalje prihodnjič.)

Gospodarske stvari.

Domači gril in kako ga pregnati.

M. Domači gril tudi muren imenovan (Gryllus domesticus) ljubi, kakor je obče znano, toploto in se na svojih ponočnih potih po hiši najrajši tam zbira, kjer je naj toplejše. Zato so tudi taki prostori najbolj pripravi, da se grili na njih lové. V kuhinjah, v kterih so kotli za domače potrebe vzdani, tropoma po noči v nje pocepajo in v ostali vodi vtonejo. Ako pa takih lovinnih kapnic ni, se morajo pa na takih mestih, na ktere po skušnji grili najrajši zahajajo in se na njih zbirajo, take kapnice napraviti, n. pr. sladkorove steklenice, lonci, medicinske sklenice itd. da živalice na ponočnih potih v nje pocepajo. Treba jih je le z moko, kteri je malo sladkorja primešanega, na taka mesta in v nastavljeno posodo zvabiti.

Slad, kuhan na vodi, kteri se je nekaj mišnice pridjalo, in v njihove luknje potrošen ali pa na njihova ponočna zbirališča položen, je gotovi strup za domače grile. Če se za skrivališča grilov zna in do njih more, se jim nekoliko imenovane vabe v luknje potakne ali pa z njo luknje zamažejo. Tako je imenovani strup tudi brez vse druge nadalšnje nevarnosti. Pa le malo bo de prostorov, ki bi bili pripravi, da se v njih tako ravna. Na drugih prostorih pa je treba z zastrupilom bolj opazno postopati in posebno kuretnino pred njim varovati, če mogoče tudi pred ljudmi zaklepati. Grili takih zastrupljenih snovi ne zanašajo na razna druga mesta, kakor miši in podgane ali štakori. Mogoče jih je toraj na vse zgodaj odpraviti in na